
Mesterházi Mónika

SZESZTINA-PRÓBA

1

Akármit dúdolhatok én magamban,
a szenvedő hegedű hangja vár,
akárhányszor jövök a mozgólépcsőn,
és bármi húz-von engem, ugyanaz
a látvány: a képviselőknél arcról
a koldusokat jobban ismerem.

2

Ahogy a sötétet is ismerem,
sötétet kint és sötétet magamban,
amit leolvashatok minden arcról,
a látás viszonyait, ami vár:
így decemberben kint is ugyanaz,
mint a peronon vagy jövet a lépcsőn.

3

S míg álltomban megyek a mozgólépcsőn,
néha az összes arcot ismerem,
és mintha mindegyikre ugyanaz
a gond ülne, amit nekik magamban
én adok, tőlem függ, kire mi vár,
hogymire gondolok egy másik arcról.

4

De mire gondolok egy régi arcról,
akihez éppen utazom a lépcsőn,
amikor azt hiszem, tudom, mi vár,
mert a véletlent is mind ismerem
meg őt magát is, magamból, magamban,
pedig teljesen sosem ugyanaz?

5

S hogy is lehetne? Csak az ugyanaz,
ami talán esszencia az arcból,
amitől addig sem vagyok magamban,
míg fölemelkedem, akár a lépcsőn,
a bizonyosságig, hogy: ismerem,
ez fontosabb, és mindegy, hogy mi vár.

6

Hiszen ha ő tudná, hogy rá mi vár,
mikor mindegyikünkre ugyanaz.
Csak nézhetem, s hiába ismerem
mozgásról is, nemcsak szavakról, arcról,
míg ereszkedik egy miféle lépcsőn –
ereszkedem a sötétben magamban.

7

Vagyok magamban, várom, ami vár,
akármi lépcsőn, mindig ugyanaz,
és semmi arcról fel nem ismerem.

TAVASZ

Egyel kevesebb óra. Egyel
kevesebb ok, hogy írjak.
Mi lesz velem a hatodik évben?
Kitartottam a télen át. Tavasz.
Csak könnyet áraszt. Választ
nem ad. Annyi réteg alatt
nem hajt ki semmi. Annyi
rétegen a fény nem hat át.

Térey János

PROBLÉMÁNAK PROBLÉMA, KOMOLYNAK NEM KOMOLY

Üvegasztal, ez a halálom.
A pont, ahol fölüti rút fejét a kétely.
A fürdőszobában akkora hajcsomó
gurul, mint egy tekegolyó.
Galambburukkolás a világítóudvar mélyéből.
Különben is, szeretem, ha van
igazi udvarra néző ablaka